

mijmerblokje

KONINKLIJK BEZOEK

Wij hebben te Oostende dus Fabiola op visite gekregen. Na de maraton in de Sovjetunie kon men vermoeden dat de koningin een tijdje zou uitblazen om haar foto's en dia's te klasseren. Maar nee, Fabiola stond erop dat onze kust een goeie beurt kreeg. Met haar gevolg reed ze naar Westende en Knokke maar tussenin bleef ze een hele tijd te Oostende waar ze op de Mercator een stukje at met de burgemeester en enkele invitees. En nadien trok men naar 't Stadhuis waar «het» zou gebeuren. De koningin wist inderdaad dat ons aller Alice Frey tachtig was geworden en ze had beslist dat zulks royaal in de verf moest worden gezet. Alice Frey is immers niet «n'importe qui». Als meisje kende ze James Ensor, ze had een beroerd en artistiek leven en haar lievelingsstad bewees ze grote diensten. Aan het stedelijk museum heeft ze, jaren her, een stel werkjes van Ensor geschonken en aan de Stad zelf een twintigtal olies en akwarellen. Ze had echter twee voorwaarden gesteld : de zaal, waar de mooie dingen hangen, moest naar haar naam worden genoemd en vooraan moest er een groot wandtapijt hangen dat het oeuvre van Alice Frey zou vereeuwigen. Dat kwam echter te duur uit en dan heeft de oude dame er maar vrede mee genomen dat een Oostendse kunstenaar (Dirk Michiels) een groot paneel schilderde dat nu de trouwzaal siert. Een paneel dat een echt Frey-panorama is geworden. En Alice was er gelukkig mee...

En dinsdag is het dan de klap op de vuurpijl geworden. Fabiola feliciteerde Alice en Alice schonk de koningin een recent werkje. De koningin bekeek het groot paneel, konservator Edebau nam de honneurs waar en inmiddels stond het heir te wachten. Paul Delvaux en Marnix Gijsen, een heel stel politieke mandatarissen, en vooral schilders allerhande, stammende uit of wonende in onze badstad. Wie voor de artistieke afspraak heeft gezorgd weten we niet maar feit is dat alwat te Oostende een schildersborstel in de hand kan houden daar present was. Enkele big shots als Elias en Van Tuerenhout maakten verstek maar we vermoeden dat het mannen zijn die vorsten en vorstinnen slechts op hun atelier wensen te ontvangen. Maar de rest, bondieudebondieue, de rest vormde carré. En het was geen carré-confiture.

In de kranten zal men wel hebben gelezen dat de vorstin zich minzaam

heeft onderhouden met de Oostendse artiesten, maar het schouwspel zelf zal niet op papier zijn gekomen. Wij hebben daar bijvoorbeeld een schilder-op-jaren gezien met zijn Rubensiaanse gade die hem onlangs een telg heeft geschonken. Met uitgestrekte armen toonde de schildersgade het wicht aan Fabiola : echt een tafereel als «de opdracht in de tempel». En daar was ook die goeie, baardige Joris Houwen die zo lang te Oostende «époque» heeft gemaakt en ons helaas verliet om naar een andere kontrei te trekken. Ook Joris had dinsdag zijn pittige gade meegebracht en zij was het die Joris kordaat naar de koningin loodste. Om haar te zeggen dat haar man een groot artiest is en zowel naam als faam geniet. Joris stond er en beetje beduusd bij en Fabiola had een fijne glimlach op de lippen. Minzaam heeft de koningin zich dan ook met de andere kunstenaars onderhouden (we kennen de termen, niet ?) en het praatje met Annemie Verpoucke leek echt prettig uit te vallen. Het was een echt artistiek onderonsje, die namiddag. En kontent dat onze burgemeester was !

En nadien heeft de koningin (wars van protokol) gedaan wat ze doen wou : de tentoonstelling van Roland Devolder bezoeken. Ze probeerde daar binnen te geraken via de grote Kursaal-hall waar het werk van Vasarely hangt, maar in de Montrose raakte ze niet binnen. Dan maar de «toer» gemaakt. En zo komt het dat een bedremmelde Devolder, die later de Montrose binnen stapte, de koningin in het zaaltje vond. En kijken maar naar het mooi ensemble van die begaafde Oostendenaar. Twintig minuten is Fabiola daar gebleven en voor Devolder is het «de» belevenis geworden van het jaar.

Zoveel geluk hebben we natuurlijk niet gehad. Van ver hebben we het allemaal een beetje bekeken. En ons getroost met de gedachte dat we een week voordien op de babel waren geraakt met Karel van Vlaanderen. Het gebeurde in een Oostendse galerij, monseigneur Ieunde op een wandelstok, zijn ogen stonden een beetje triest en hij vertelde ons dat hij zijn tekeningen toch soigneerde. Karel zei het allemaal in het Frans. Op zijn leeftijd normaal, vinden wij. Wat Fabiola betreft, die heeft het die dinsdag met al die artiesten in perfect Nederlands gedaan. En tijdens haar visite wapperde boven het Stadhuis, dapper en ongegeneerd, de Vlaamse leeuw die lang, toch zo lang op zijn tijd heeft hoeven te wachten...

G.